

Litoměřice, 4. dubna 2020

DOPIS všem

Draží moji diecézáni,

v posledních dnech jsem sepsal a rozeslal několik dopisů, adresovaných některým z Vás. Dnes, před vstupem do letošního Svatého týdne, se tímto obracím na Vás všechny, své diecézány, mně Bohem svěřené, v době vyhlášeného nouzového stavu a trvající karantény. V současné krizové situaci, značně ovlivňující každoroční předvelikonoční pastorační praxi, si vybavuji tři roky staré okolnosti mého osobního života. Tenkrát jsem od Pána Boha, vlivem srdečního kolapsu, dostal příležitost, jinak si to ani nevysvětluji, naštěstí byl přítomen P. Martin Davídek, generální vikář, který mi okamžitě udělil svátost nemocných, pobývat několik dní a nocí na nemocničním lůžku v ústecké a následně litoměřické nemocnici a vnímat svět ze zcela jiného úhlu, totiž jako bezmocný ležící pacient, ve všem odkázaný na vysokou odbornost, důvtip a obětavost lékařů a zdravotnického personálu. Dosud jsem jim velmi vděčný za pohotově provedenou operaci v čase těsně před Zeleným čtvrtkem, ale i za to, že mi na Velký pátek prostřednictvím ušlechtilého střekovského pana faráře P. Josefa Mazury umožnili přijmout Eucharistického Krista. Pochopitelně jsem celý tehdejší Svatý týden i Velikonoce netrůvil u katedrálního oltáře a na biskupské katedře. Vybavují se mi tyto vzpomínky v souvislosti s letošním závěrem svatopostní doby a přechodu do doby velikonoční, času, který je pro mne jen náznakově podobný tomu před třemi léty. Bohoslužby ve svém biskupském chrámu jsem tehdy nekonal, protože jsem nemohl. Nyní opět nemohu, protože veřejné bohoslužby s účastí lidu nejsou přípustné. Boha, našeho dobrého Otce však, oslavovat mohu v duchovním spojení s Vámi se všemi způsobem poněkud jiným, nicméně stejně upřímným a vroucím. Toužím vystopovat Boží záměr, jenž pro tyto, pro každého z nás náročné chvíle izolace, dočasné ztráty účasti na křesťanském společenství, jistě dobrý Bůh má. Duchovní žízeň a hlad po eucharistické oběti a svátostném pokrmu, stejně tak po blízkosti bratří a sester v Kristu, může být testem naší křesťanské víry i ověřením si opravdovosti křesťanského smýšlení.

Dovolte mi, draží moji přátelé, abych v osobnějším tónu tohoto listu pokračoval a zmínil se Vám o tom, co v následujících dnech budu s lítostí nejvíce postrádat. Předně to bude obvyklé bezprostřední, byť kratičké podání ruky kněžím, jáhnům a bohoslovcům na znamení nepředstíraného bratrství, uskutečněné vždy na začátku dopolední bohoslužby Zeleného čtvrtku „Missa chrismatis“. Jen málokdo občas s humorem namítal, že je to zbytečné zdržování. Další mou velkou ztrátou bude každoročně konaná Velkopáteční křížová cesta s dětmi, jejich rodiči, prarodiči a četnými poutníky i turisty, na Ostrém u Úštěku, kde v barokní době otcové jezuiti nechali vybudovat přírodní areál k velkopáteční modlitbě, v posledních letech, díky Bohu a místním nadšencům a dobrodincům, zrekonstruovaný. A konečně, promiňte mi, prosím, abych z mnohých dalších letošních svých „bolestí“ vyjmenoval ještě třetí. Je to večerní agapé, přichystané pro všechny účastníky liturgie po skončení velikonoční Vigilie na biskupské rezidenci. Letos tedy nebude. Bývá to vždy velice milá, protože první příležitost si vzájemně popřát požehnané Velikonoce. Zaradovat se, že jsme křesťané.

Mám pevnou jistotu, že křesťanské svátky Zmrtvýchvstání Páně, ať je slavíme, jakkoliv a kdekoliv, jsou a zůstanou navždy vynikající možností utvrzovat pouta k Bohu a k lidem. Prosím, buďme si nadále blízcí, a letos sice nezvykle, ale o to uvědoměleji se opírejme o Krista, Vítěze. Přeji Vám, Vaším rodinám, Vaším blízkým a přátelům požehnané Velikonoce roku Páně 2020.

Váš

Mons. Jan BAXANT
biskup litoměřický